

[Erik Eriksen.]

Flertal, og jeg forstod, at det navnlig var dette, der laa til Grund for Regeringens Lovforslag. Socialdemokratiske Regeringer har jo her i Landet tidligere med Held ført baade Oppositions- og Regeringspolitik. Det gjorde man, da der var forskelligt Flertal her og i det andet høje Ting.

Jeg vil ogsaa gerne sige, at for mig at se er der noget selvmodsigende i Regeringens Politik, ikke alene i Forhold til glade Oppositionsdage. Vi, der sidder ovre paa de Bænke, har en Gang imellem ligesom svært ved at tage Regeringen helt alvorligt. Det er f. Eks. ejendommeligt at se Socialdemokratiets voldsomme Angreb paa Kommunisterne, deres Fastslaaen af, at dem vil de ikke have noget at gøre med. Der er jo ingen, der kan staa Kommunismen fjernere, end vi gør, baade ideologisk og sagligt. Kommunismen og den liberale Idéverden staar hinanden saa fjernt, som det vel kan lade sig gøre, og derfor glæder det os, naar Socialdemokraterne tager Afstand fra det kommunistiske Parti; men det Indtryk bliver alligevel tilbage, og det fæstner sig, at naar Regeringen kan bruge det kommunistiske Parti, saa gør den det gerne. Vi var mange, der i sin Tid ikke kunde forstaa, at man for Alvor kunde indlade sig paa Forhandlinger om Dannelse af et fælles Arbejderparti. Det er Fortid, og det skal jeg lade ligge. Men jeg siger, at det er en underlig tragikomisk Situation, at Regeringen saa voldsomt angriber Kommunismen, samtidig med at den ved alle Lejligheder maa konstatere, at sit politisk-parlamentariske Grundlag har den først og fremmest i Kraft af det kommunistiske Partis Naade. Man bruger det kommunistiske Parti i hele den Udstrækning, det er gør ligt, naar det gælder om at naa frem til de Resultater, man ønsker. Det er dette, jeg synes, jeg har Lov til at fastslaa midt i al den Drabelighed, vi stundom kan høre.

Jeg vender mig saa til den almindelige Erhvervspolitik, idet jeg begynder med at stille det Spørgsmaal: Paa hvilke afgørende Omraader har Regeringen ændret den tidligere Regerings Politik til det bedre? Jeg mener, jeg var en opmærksom Lytter, da det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen talte, men jeg blev ikke klar over, hvilke Omraader det var. I det hele taget var der et og andet i det ærede Medlems Tale, som jeg vel ikke naar at komme ind paa ved denne Lejlighed, men som vi kan vende tilbage til.

Det var et mørkt Billede, Socialdemokratiets Ordfører tegnede af den økonomiske Situation, der forelaa, da Regeringen traadte til, men den Argumentation er jo gammel,

og Tiden er ogsaa løbet fra den. Lad mig nævne, at Statsministeren i den storpolitiske Debat, jeg tidligere har omtalt, der fandt Sted ved Regeringens Tiltræden, anslog Valutaforbruget i 1946 og 1947 til ca. 1 700 Mill. Kr., og da Forbruget for 1946 dengang forelaa opgjort til ca. 900 Mill. Kr., skulde der altsaa herefter i 1947 være forbrugt ca. 800 Mill. Kr. Fremgangen skulde altsaa kun være ca. 100 Mill. Kr.

Min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Thorikl Kristensen, fremhævede under Finanslovdebatten, at dette maatte være urigtigt, og gav ogsaa forskellige Grunde derfor. Han sagde, at han for sit Vedkommende vilde mene, at et Forbrug af fremmed Valuta paa 600 Mill. Kr. for 1947 sikkert var nærmere ved det rigtige, og Forbedringen i Forhold til 1946 vilde da ikke være 100 Mill. Kr., men 300 Mill. Kr.; og man kan ikke, naar man gennemlæser den Debat, se, at der fra Regeringens Side kom nogen Imødegaaelse af den tidligere Finansministers Argumenter. Ikke desto mindre gentog Finansministeren i en Nytaarsudtalelse, at Forbruget for de 2 Aar var 1700 Mill. Kr. Nu har Statistisk Departement imidlertid senere opgjort Valutaforbruget i 1947 til ca. 500 Mill. Kr., altsaa endnu mindre end det, den tidligere Finansminister anslog det til. Det vil altsaa sige, at Bedringen i Forhold til Aaret 1946 var ca. 400 Mill. Kr. imod de 100 Mill. Kr., som Regeringen fastslog i sine Udtalelser. Jeg nævner dette, fordi det ærede Medlem var inde paa det, og ogsaa fordi jeg synes, det er forkert over for Udlandet, at man i officielle Regeringsudtalelser giver et saa skævt Billede af Landets økonomiske Situation, som Tilfældet her var. Ogsaa her sporer man en Tendens til baade at være Opposition og Regering.

Maa jeg i øvrigt understrege, at Danmarks Stilling var langt gunstigere i erhvervsøkonomisk Henseende, end den nuværende Regering vilde indrømme, og det har vel sin naturlige Forklaring. Det ligger vel i, at hele Grundlaget for vor Handelsomsætning med Udlandet er skabt af Venstre og de Partier, der støttede os, da vi havde Regeringen. Det var denne Politik, der hjalp os ud af Prisklemmen. Allerede i Efteraaret var vore Eksportpriser steget stærkt i Forhold til Importpriserne; Prisklemmen var faktisk allerede forsvundet dengang. Det var da ogsaa den tidligere Regering, der maatte tage Ansvaret for at lade Englands-Overenskomstforhandlingerne bryde og derigennem fremskaffe højere Priser, saaledes at det ubestrideligt